

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka, ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Milanem Štětinou
sídlem Jiráskova 614, Česká Lípa

proti

žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 18. 5. 2021, č. j. X, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám JUDr. Milana Štětiny, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutím Městského úřadu Česká Lípa, stavebního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 2. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zamítnuta žádost žalobce ze dne 1. 4. 2020 o vydání územního rozhodnutí o umístění čtyř betonových garážových kontejnerů - výrobků plnících funkci stavby na pozemku p. č. X v k. ú. a obci X.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl ve shodě se správním orgánem I. stupně k závěru, že záměr umístit čtyři betonové garážové kontejnery - výrobky plnící funkci stavby na pozemku p. č. X v k. ú. a obci X není v souladu s územním plánem Česká Lípa ani s cíli a úkoly územního plánování, neboť funkcí ani vzhledem není v souladu s charakterem okolní zástavby. Územní plán obsahuje plochy DP s funkčním využitím pro řadované garáže, kde jsou stavby pro odstavování vozidel regulovány zcela odlišně od plochy bydlení městského nízkopodlažního RD a BD, v níž se pozemek p. č. X nachází. Dle žalovaného bylo záměrem tvůrce územního plánu, aby plochy pro hromadné odstavování vozidel v ploše BM vznikaly pouze tam, kde územní plán takovýto záměr jejich znázorněním v grafické části umožňuje. Toto ustanovení územního plánu je dle žalovaného speciální vůči obecnému ustanovení o podmíněné přípustnosti záměrů, které jsou svými provozními charakteristikami a dopravními nároky průkazně slučitelné s bydlením, které slouží zejména obyvatelům v takto vymezené ploše a jejich výměra nepřesáhne 20 % celkové plochy bydlení, kam by záměr žalobce zdánlivě mohl spadat. Žalovaný zdůraznil, že garáže zahrnuté v územním plánu Česká Lípa do plochy bydlení na samostatných pozemcích jako samostatné stavby byly umístěny a povoleny v letech 1960 až 1990 podle předpisů platných v té době a znázorňují stávající stav území. Pro nové stavební záměry platí regulativy platného územního plánu stanovené pro jednotlivé funkční plochy. Není proto možné odkazovat na řadové garáže již dříve realizované na samostatných pozemcích doplňujících bytovou výstavbu v České Lípě a domáhat se tak umístění čtyř betonových garáží v území určeném územním plánem pro bydlení v rodinném či bytovém domě v lokalitě řadových či samostatných rodinných domů, ve které je odstavování vozidel zajišťováno garážemi řešenými převážně jako součást stavby rodinného domu. Do budoucna ve funkční ploše BM nelze umístit a povolit nové garáže, případně pokud dojde k odstranění některých garáží, pak na jejich místě nelze umístit garáže nové jen s poukazem na to, že tam dříve garáže byly. Územní plán tak vyjádřil zájem obce na postupné přeměně garáží na plochy bydlení městského. Žalovaný dále konstatoval, že se pozemek p. č. 3969/291 nachází v lokalitě rodinných domů s dodrženími předepsanými vzájemnými odstupy staveb. Stavby zde nejsou umístěny až na samé hranici pozemku, a proto navržené umístění stavby garáží až na samé hranici není možné posuzovat dle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., jak se žalobce domnívá, neboť by takové řešení nebylo v souladu s již nastavenými hodnotami plošného a prostorového uspořádání. Z uvedených

důvodů by i v případě souladu záměru s územním plánem bylo zapotřební navržené umístění projednat v řízení o výjimce u § 25 odst. 5 citované vyhlášky, ve kterém musí žadatel odůvodnit a prokázat, že povolením výjimky nebude ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby a že řešením podle povolené výjimky bude dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

II. Žaloba

3. V podané žalobě žalobce především tvrdil, že umístění čtyř garážových kontejnerů na pozemku p. č. X v k. ú. a obci X neodporuje žádnému právnímu předpisu ani platnému územnímu plánu pro město Česká Lípa. V platném územním plánu jsou garáže umístěny v plochách dopravy DP, ale i v plochách bydlení BM. Žalobce již v odvolání uvedl 20 lokalit, kde jsou garáže zařazeny do plochy bydlení. Pokud byl schválen územní plán s garážemi v ploše bydlení, lze tam garáže umisťovat i v budoucnu. Uvedenému výkladu odpovídá i znění vyhlášky č. 501/2006 Sb. Ani v platném územním plánu, ani ve vyhlášce č. 501/2006 Sb. nelze najít ustanovení, které by vylučovalo umístit v ploše bydlení samostatné či řadové garáže, jak tvrdí správní orgány.
4. V územním plánu je u podmíněného využití posuzované plochy uvedeno: „*Pozemky dalších staveb a zařízení, které jsou svými provozními charakteristikami a dopravními nároky průkazně slučitelné s bydlením, slouží zejména obyvatelům v takto vymezené ploše a jejich výměra nepřesáhne 20 % celkové výměry plochy bydlení, zejména:*
 - *pozemky souvisejícího občanského vybavení včetně zařízení obchodního prodeje o výměře menší než 1 000 m² provozní plochy*
 - *stavby pro kulturní, církevní, sociální, zdravotnické, školské a sportovní účely*
 - *provozovny řemeslné výroby a služeb, za podmínky, že projektovým řešením bude prokázána slučitelnost jejich provozu s hlavním využitím plochy (bydlením),*
 - *dvory pro sběr tříděného komunálního odpadu většího odpadu, většího objemu s provozní plochou do 2 000 m² pro ucelený obytný soubor (sídliště), umístěné v poloze nerušící bydlení,*
 - *objekty a zařízení pro hromadné odstavování a parkování vozidel vyznačené v grafické části.“*

Garáže tam jmenovitě uvedeny nejsou, ale výčet není úplný. Pokud lze do plochy pro bydlení umístit nejen nízkopodlažní obytné domy a rodinné domy, ale i objekty občanské vybavenosti a dokonce provozovny řemeslné výroby a služeb, musí být možné umístit tam i garáže sloužící obyvatelům, kteří bydlí v této ploše. Uvedenému odpovídá i znění vyhlášky č. 501/2006 Sb., která v § 3 uvádí, že v územním plánu se plochy vymezují nejen podle budoucího využití, ale i podle stávajícího stavu. To znamená, že zpracovatel územního plánu musí i stávající objekty zařadit do plochy, do kterých správně patří. Žalobce tímto ustanovením vyhlášky argumentoval již v podaném odvolání, žalovaný se však námitce vůbec nevěnoval, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

5. Čtyři garážové kontejnery nemají sloužit pro hromadné odstavování a parkování vozidel, ale pro individuální garážování soukromých vozidel obyvatel bydlících v dané ploše. Tvzení žalovaného, že garáže jsou přípustné pouze v graficky vymezených plochách, není ničím podloženo, a správní orgán tak stanovuje podmínku a požadavek nad rámec platných předpisů. Pokud mohou být v ploše bydlení umístěny garáže na pozemku rodinných domů

(viz § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), mohou být stejné garáže například na pozemku přes ulici nebo v blízkém okolí. V případě, že je pozemek rodinného domu malý a nelze na něm umístit garáž, není logické, aby takové garáž nemohla být umístěna na samostatném pozemku v okolí. To by znamenalo vytvoření nerovných podmínek a nežádoucí diskriminaci obyvatel, kteří mají u rodinného domu malý pozemek.

6. Pokud žalovaný argumentuje tím, že by v lokalitě zastavěné rodinnými domy záměr žalobce razantně změnil dosavadní strukturu místní zástavby a způsobil by negativní zásah do stávající architektonické koncepce a kvality prostředí, jedná se dle žalobce o zjevnou nepravdu. V posuzované ploše nelze o architektonické koncepci vůbec hovořit, neboť současná zástavba je zcela chaotická. Žalobce odkazoval na letecké fotografie a katastrální mapy, z nichž dovozoval, že žalovaný popisuje lokalitu nepravdivě. Dle žalobce neobstojí ani tvrzení, že by došlo k negativnímu zásahu do kvality prostředí. Vozidla, pro která mají být garáže určeny, na místo stejně již jezdí, jen parkují na přeplněné ulici a ztěžují dopravu, včetně přístupu vozidel záchranné služby či hasičů.
7. Závěr žalovaného, že územní plán vyjádřil zájem obce na postupné přeměně ploch garáží na plochy bydlení městského, označil žalobce za nepodloženou spekulaci. Pokud by uvedené tvrzení bylo pravdivé, všechny plochy, kde jsou garáže v ploše bydlení, by zároveň musely být označeny jako plochy k přestavbě, tak tomu však rozhodně není. Stejně tak není nikde napsáno, že pokud tyto garáže budou odstraněny, lze tam umístit jen stavby pro bydlení. Uvedené odporuje jak vyhlášce č. 501/2006 Sb., tak textové části územního plánu.
8. Dle žalobce žalovaný na posuzovaný případ také nesprávně aplikuje § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. V daném případě se nejedná o pozemek rodinného domu, ale o volný pozemek určený k zastavění, a na ten se vztahuje pouze odstavec 6 citovaného ustanovení.
9. Bylo povinností žalovaného vypořádat se se všemi námitkami žalobce. Žalovaný však zcela pominul žalobcovy odkazy na znění vyhlášky č. 501/2006 Sb., konkrétně § 3, a nevyjádřil se ani k námitce, že ve vedlejší Vřesové ulici byla postavena čtyř garáž č. p. X o ploše 93 m², která při zpracování územního plánu v roce 2013 ještě nebyla dokončena, a v nové verzi územního plánu ji zpracovatel nezařadil do plochy dopravy DM, jak by podle názoru správního orgánu měl, ale zařadil ji do plochy bydlení, což je další důkaz, že v ploše bydlení garáže mohou být. Žalobce již v odvolání namítal, že přijaté řešení musí odpovídat okolnostem případu i tomu, aby při rozhodování skutkově stejných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Ani touto námitkou se žalovaný nezabýval a naopak svým rozhodnutím založil nezákonný a neodůvodněný rozdíl v přístupu, kdy v jednom případě je možné garáž umístit i nově do plochy bydlení, avšak ve zcela obdobném případě ve vedlejší ulici to již možné není.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce rovněž žádal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Dodal, že argumentace § 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je nepřiléhavá, a tvrzení, že zpracovatel územního plánu musí stávající objekty zařadit do ploch, do kterých správně patří, nedává smysl. Plochy se vymezují podle stávajícího nebo požadovaného způsobu využití. Plochy a zejména v nich platné regulativy již byly závazně vymezeny v územním plánu a z tohoto vymezení je nutno vycházet, protože územní plán je obdobně jako správní rozhodnutí nadán presumpcí správnosti a zákonnosti, dokud není celý nebo jeho část některým ze způsobů, které zákon umožňuje, změněn nebo zrušen.
12. V posuzovaném případě je předmětem sporu to, zda je možné záměr žalobce podřadit pod některý z přípustných způsobů využití plochy BM, což je v územním plánu Česká Lípa po vydání Změn č. 1, 4, 5, 6, 7 a 9 stanoveno v textové části na straně 65. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí zaujal jasné stanovisko. Pokud územní plán pro danou plochu podmíněně umožňuje výstavbu objektů na hromadné parkování a odstavování vozidel pouze tam, kde je to v grafické části znázorněno, nejsou takové objekty přípustné jako jiné podmíněně přípustné využití, byť za splnění obecných kritérií. Pokud jde o pojem „objekty a zařízení pro hromadné odstavování a parkování vozidel“, jde o neurčitý právní pojem, který žalovaný vykládá tak, že záměrem tvůrce územního plánu bylo, aby parkování bylo řešeno individuálně u jednotlivých staveb v dané ploše přípustných, tedy zejména na pozemních rodinných a bytových domů, které jsou v dané ploše hlavním způsobem využití, a sloužilo uživatelům těchto domů. Budování větších odstavných ploch či řadových garáží, které neslouží potřebám vlastníka daného pozemku, ale vlastníkům okolních nemovitostí, je zde nežádoucí. Vodítkem může být definice pojmu hromadná a řadová garáž obsažená v české státní normě Jednotlivé, řadové a hromadné garáže ČSN 73 6058. Čtyři garážové kontejnery, které jsou záměrem žalobce, odpovídají objektu pro hromadné parkování ve smyslu územního plánu.
13. Ze systematického výkladu vyhlášky č. 501/2006 Sb. také jednoznačně vyplývá, že odstavce 5 a 6 ustanovení § 25 této vyhlášky tvoří nerozlučný celek. Názor žalobce, že snad stavby vyjmenované v odstavci 6 lze na pozemku umísťovat automaticky, bez ohledu na územní plán, např. i v nezastavěném území, je nesprávný. Uvedené ustanovení se navíc týká umísťování tam uvedených staveb za podmínky, že jsou podle stavebního zákona a dalších správních předpisů na daném místě možné. Jedná se ve skutečnosti o další omezení stavebníka těchto staveb, tj. i v případě souladu záměru s územním plánem a dalšími veřejnými zájmy je nutno dodržet zde uvedené odstupové vzdálenosti. Odstavce 5 a 6 ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na projednávaný případ vůbec nedopadají, protože se týkají pozemku rodinného domu. Na pozemku žalobce žádný rodinný dům nestojí, ani zde není umísťován, a tudíž tam ani nelze umísťovat garáž či jinou stavbu související s užíváním rodinného domu. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

14. Žalobce znovu zopakoval, že v platném územním plánu je mnoho lokalit řadových garáží v ploše bydlení, což dle žalobce znamená, že v ploše bydlení řadové garáže být mohou. Pokud žalovaný tvrdí opak, popírá správnost a zákonnost územního plánu. Tvrzení žalovaného, že „*záměry na objekty na hromadné parkování jsou podmíněně přípustné pouze tam, kde je to v grafické části znázorněno*“, je nepravdivé, neboť nikde není uvedeno slovo

„pouze“ a není ani specifikováno, co znamená „graficky znázorněno“. Garáže v plochách bydlení jsou zakresleny, tj. graficky znázorněny, a nikde není uvedeno, jak jinak by měly být graficky znázorněny. Tvrzení žalovaného, že garáže mohou být umístěny pouze v plochách dopravy, je nesmyslné, když v textové části územního plánu je uvedeno, že mohou být v ploše bydlení ve vyznačené grafické části.

15. Pokud žalovaný tvrdí, že řadové garáže v ploše bydlení musí sloužit vlastníku daného pozemku, opět uvádí nepravdu. V územním plánu je totiž uvedeno, že slouží zejména obyvatelům v takto vymezené ploše. To znamená nejen vlastníku pozemku, ale i dalším obyvatelům plochy bydlení a nejen jim, v textu je uvedeno „zejména“, tj. nikoliv výhradně.
16. Žalovaný sám uvádí, že projednávaný případ není stavbou na pozemku rodinného domu, nemůže tedy požadovat projednání odstupových vzdáleností podle § 25 odst. 5, protože ten se týká výhradně pozemku rodinného domu. Odstavec 6 se týká obecně pozemku, a proto je logické, že tento odstavec se daného případu týká a ten umožňuje umístit garáž až na hranici pozemku. I kdyby bylo pravdivé tvrzení žalovaného, budou v posuzovaném případě garáže souviset s užíváním rodinného domu žalobce, který je jen na jiném pozemku v dané lokalitě.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
18. Soud nejprve musel posoudit, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť žalobce v žalobě tvrdil, že se žalovaný s některými jeho odvolacími námitkami vůbec nevypořádal. Z rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí a má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
19. V posuzovaném případě právě takový případ nastal, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nereagoval na odvolací námitku, že v době platnosti stávajícího územního plánu byla v sousední ulici Vřesová, na pozemku p. č. X, povolena stavba garáže o ploše 93 m² jako stavba hlavní a první stavba na pozemku (viz str. 4 odvolání). Žalobce se na uvedeném případě snažil demonstrovat, že správní orgány postupují v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dle něhož *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Bylo

povinností žalovaného se k této argumentaci vyjádřit, což však žalovaný ani implicitně neučinil. Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo též ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).

20. Žalobce žalovanému vytýkal, že nereagoval ani na jeho argumentaci § 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., dle něhož *plochy se vymezují podle stávajícího nebo požadovaného způsobu využití*. Zde má však soud za to, že žalovaný na předestřenou argumentaci reagoval na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné konstatoval, že se jedná o otázku územního plánování, a že projednání územního plánu včetně jeho změn bylo s konečnou platností uzavřeno ke dni 24. 3. 2021. Zařazení některých stávajících garáží zpracovatelem územního plánu do ploch BM neznamená, že nové stavební záměry garáží nemusí splňovat limity a regulativy dané funkční plochy.
21. I když soud shledal napadené rozhodnutí v části nepřezkoumatelné, považuje za nutné vyjádřit se alespoň stručně k dalším žalobním námitkám. Zásadní spornou otázkou v posuzované věci je to, zda je možné záměr žalobce podřadit pod některý z přípustných způsobů využití plochy BM, jde tedy o výklad textové části územního plánu. Výklad provedený žalovaným v napadeném rozhodnutí na str. 6 považuje soud za logický a správný. Pokud územní plán pro plochu BM podmíněně umožnil realizaci objektů na hromadné parkování a odstavování vozidel pouze tam, kde je to v grafické části územního plánu znázorněno (viz str. 65 textové části územního plánu citovaná žalobcem v žalobě), dal tím najevo, že takové objekty nejsou přípustné jako jiné podmíněně přípustné využití, byť za splnění obecných kritérií. Mezi stranami přitom není sporu o tom, že v grafické části územního plánu pro pozemek p. č. X nic takového vyznačeno není. Pokud jde o definici pojmu hromadná garáž, i zde soud souhlasí s žalovaným, že lze podpůrně vycházet z definice obsažené v české státní normě Jednotlivé, řadové a hromadné garáže ČSN 73 6058, pod kterou záměr žalobce jednoznačně spadá.
22. K ustanovení § 25 odst. 5 a 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., soud pouze uvádí, že na posuzovaný případ vůbec nedopadá, neboť se týká pozemku rodinného domu, tj. stavebního pozemku, na němž je již umístěn nebo je umísťován rodinný dům. To však není případ žalobce, jehož záměrem je na pozemku p. č. X umístit jako stavbu hlavní čtyři betonové garážové kontejnery.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Soud vzhledem k shora uvedenému zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

24. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
26. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho právního zástupce. Odměna právního zástupce žalobce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a repliky) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soud tak přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 10 200 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 12 342 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu